

LIAM

EN STUND PÅ JORDEN

MARCUS KOWAL

Förord av Agneta Sjödin

I Love Success AB
www.ilovesuccess.se
info@ilovesuccess.se

Vi erbjuder rabatter till företag, föreningar och organisationer vid köp av 10 böcker eller fler.

För mer info besök www.ilovesuccess.se eller mejla info@ilovesuccess.se.

© Marcus Kowal, 2017
Formgivning omslag: Erika Feldt
Omslagsfoto: Blanca Marisa Garcia
Författarporträtt: Tony Prince
Sättning inlaga: 1:e Tant Orange AB
Redaktör: Peter Jumrukovski
Översättning: Josephine Burdon
Förord: Agneta Sjödin

Tryck: ScandBook AB Falun, 2017

ISBN: 978-91-983861-1-0

Författarkontakt: info@liamslife.org

TACK

Det finns så många människor att tacka att jag skulle kunna skriva en bok tjockare än den här om alla som behöver tackas. Att bara säga ”Tack” känns däremot inte tillräckligt.

Ärligt talat tror jag att alla de vackra saker som människor gjort för oss lade grunden för vad som blev den här boken. Från alla tusentals meddelanden, brev, målningar, dikter, insamlingar, träd som planteras i Liams namn och stjärnor som namngetts efter honom, till folk som gör sparkutmaningen och arbetat som volontärer under våra events, ja listan fortsätter och fortsätter. Från djupet av mitt hjärta önskar jag att jag kunde krama er alla, för ert stöd har betytt allt för oss.

Till Fia, som översatte den här boken, jag vet hur svårt det var för dig att ta dig igenom den, tack.

Till Peter, som har varit där sedan dag ett och såg till att alla deadlines möttes, så att den svenska versionen på denna bok kunde bli verklighet – tack.

Till min utökade familj på Systems, jag har sagt det förut och jag säger det igen: ”Blodsband gör en släkt,

men lojalitet gör en till familj.” Vi skulle inte vara där vi är idag om det inte vore för er.

Till mina bröder och föräldrar. Ni är mina stöttepelare och ni har gjort mig till den man jag är idag. Jag älskar er alla och tack för att ni alltid finns där. Ni gör mig stolt över mitt efternamn.

Till min fru Mishel, som varit en sådan stor del av den här boken, du har varit där varje steg under vägen och varit ett sådant stort stöd, jag älskar dig. Min smärta har varit ofattbar men att se ditt lidande har varit ännu svårare för mig.

Till Liam, min son, mitt allt. Tack för att du visade mig sårbarhet och den renaste av kärlek. Tack för att du visade mig en styrka jag önskar att jag aldrig visste att jag hade. Jag kommer alltid att älska dig och du kommer alltid att vara en del av allt jag gör. Pappa älskar dig.

/Marcus Kowal

INNEHÅLL

Tack	3
Förord	7
Från författaren	9
En levande mardröm	11
Min uppväxt	15
Flytten till USA	29
När jag träffade Mishel	37
Systems Training Center	45
Liam	55
3 september 2016	87
Efterdyningarna	129
Begravningen	167
Grundandet av stiftelsen Liam's Life	179
Att börja om på nytt	195
En ny nivå av motivation	213
Rättegången	225
Ett nytt liv	239
Till Liam	247

FÖRORD

Att förlora ett barn är varje förälders mardröm. Som mamma vill jag inte ens gå in i tanken. Jag ber varje kväll för att min dotter ska vara beskyddad och trygg. Min vän Marcus förlorade sin son i en fruktansvärd olycka. För honom blev alla föräldrars mardröm ett faktum. Hur kommer man vidare? Hur bearbetar man det värsta tänkbara när allt rasar och blir nattsvart? Jag beundrar Marcus och Mishels styrka och engagemang i att bekämpa rattonykterhet. Att de i kärleken och till minnet av sin son Liam, väljer att vara en del i att förändra beteendet runt alkohol och bilkörning. De har i sin sorg valt att göra allt som står i deras makt för att ingen annan ska behöva gå igenom det dem tvingades gå igenom, att förlora ett barn på grund av rattonykterhet.

/Agneta Sjödin

FRÅN FÖRFATTAREN

Det känns konstigt att se sin egna bok framför sig. En bok om ett år utav mitt liv. Ett år som varit en lång, mörk och känslösam resa.

Det känns konstigt att ha lämnat mina sannaste och djupaste moment på papper, för vem som helst att läsa. Att öppna upp sig för hela världen, speciellt för någon som normalt sätt är ganska privat. Samtidigt var skrivandet något utav det viktigaste jag har gjort. Det har varit en stor del utav mitt bearbetande utav sorgen sedan olyckan. Jag säger "olycka", på grund av att det inte finns något annat ord att använda, men detta var ingen olycka. Att snubbla är en olycka. En olycka är ett misstag. Att sätta sig bakom ratten full gör man inte utav misstag. Men som sagt så finns det inget annat ord att använda.

Det hade gått fyra dagar efter olyckan när jag började skriva. Då visste jag inte att detta skulle bli en bok. Men jag är glad att den nu finns och precis som det har hjälpt mig att skriva, hoppas jag att den kan hjälpa någon annan i deras bearbetning utav sorg.

Detta är min historia. Detta är min smärta. Detta är en pappas kärlek till sin son.

/Marcus Kowal

KAPITEL 1

EN LEVANDE MARDRÖM

”Var stark. Var stark för Liams skull. Hedra honom med stolthet.”, det var det enda jag kunde tänka på när jag såg alla människor.

Det var plågsamt. Mina ögon svepte över hundratals ansikten. Vissa mycket bekanta, vissa som jag inte sett på länge men också många främlingar. Det enda de hade gemensamt var sorg och smärta, många grät. Även då jag tittade på alla som var där tog jag inte ögonkontakt med någon. Jag kunde inte. Jag visste att om jag gjorde det skulle jag bryta ihop.

”Hur? Hur hamnade vi här?”, tänkte jag för mig själv.

Det kändes fortfarande inte verkligt. Det kändes som den värsta mardrömmen någonsin. Förutom att det inte var en mardröm. Detta var verklighet. Aldrig mer skulle jag väckas av Liams gråt och halvsovande kliva upp ur sängen för att finna honom stående vid hörnet av sin spjalsäng, kikandes genom gardinerna i väntan på att få lite mjölk. Jag skulle inte få vakna upp av en liten hand som leker med mitt ansikte och när jag öppnar mina ögon, få se hans leende. Det skulle inte hända, någonsin igen.

Bara åtta dagar hade gått, men det kändes som flera

år. År av chock, förvirring, ilska, sorg och den mest enorma smärtan jag någonsin upplevt. På bara ett ögonblick hade våra liv vänts upp och ner och tiden och livet självt hade slutat existera. Jag hade gått runt som en zombie och tittat på medan människor gjorde saker för oss. Förberedelser till begravningen, sett till att vi åt, tagit oss till olika ställen. Jag pratade och till och med log ibland. Men det var en fasad, jag var tom på insidan och det var inte jag, bara ett skal av mig själv.

Jag hade varit på många begravningar, alltför många enligt min åsikt. Jag hade känt smärtan av att förlora vänner och familjemedlemmar men det här var någonting helt annat. Det här var det starkaste bandet och kärleken som jag någonsin upplevt, som plötsligt och våldsamt hade ryckts från min kropp och min själ.

Den natten, när jag låg i sängen och höll om Mishel medan hon grät sig till sömns visste jag att även om dagen hade varit oerhört svår, låg den svåraste delen fortfarande framför oss, resten utav våra liv.

KAPITEL 2

MIN UPPVÄXT

Jag föddes i Göteborg på en ovanligt varm dag i mars, det berättar min pappa för mig varje år. Jag hade en ganska vanlig svensk uppväxt under större delen av min barndom. Jag var ganska normal, bortsett från ett lite hetare humör, mycket mer energi än de flesta och kanske lite större envishet. Jag kommer ihåg mitt första riktiga minne av döden. Jag var tolv eller tretton och en kille i vår skola hade blivit skjuten av misstag och när rektorn meddelade över högtalarna att han hade gått bort, minns jag att jag tänkte på hans bortgång. Trots att jag aldrig riktigt kände honom fick det mig att tänka på att han aldrig skulle vara med oss igen. Vad gick föräldrarna igenom? Var fanns han nu? Hur kunde ett barn i vår ålder inte existera längre?

Under hela min uppväxt älskade jag sport. Jag hade en galen mängd energi som jag var tvungen att hitta ett utlopp för: fotboll, ishockey, tennis, skateboarding, bordtennis, golf, vad som helst. Tyvärr var det inte tillräckligt, jag var tvungen att tillgodose mitt behov utav adrenalin också. Fotboll, ishockey och skateboarding hjälpte till men det var fortfarande inte tillräckligt för att tillfredsställa mitt behov av adrenalinkickar. På grund av det var jag tvungen att hitta

på egna lösningar. Jag antog till exempel gärna utmaningar. Ofta galna eller korkade eller kanske både och. Som att balansera på en bro över en motorväg och en järnväg för en tia. På grund av det har mina stackars föräldrar fått ta emot många samtal från skolan och ibland sjukhuset under åren. Som när jag fick mitt huvud uppslaget med ett basebollträ. Eller när skolans vaktmästare var tvungen att komma och skära loss mig från en dörrkarm som hade trängt rakt igenom min hand när en kille jag jagade slog igen dörren. Eller den gången jag kom hem med mitt ansikte och mina läppar sönderslagna, efter att ha landat på ansiktet när jag hoppade med en skateboard. Då var jag tvungen att dricka ur ett sugrör ett par dagar. Eller när polisen tog fast mig och körde hem mig för att jag hade druckit alkohol när jag var tretton, till mina föräldrars stora skam.

Vid femton års ålder flyttade jag till England med min familj. Jag flyttade från förorten i Göteborg, vilken kunde vara ganska illa i sig men ingenting jämfört med Chemsley Wood och Kingshurst i Birmingham, England. Trots att vi bodde i en finare del låg min skola i ett av de värsta områdena av Birmingham, som i sin tur är en av de värsta städerna i England. Birmingham motsvarar Detroit i USA och Chemsley Wood är jämförbart med Compton i Los Angeles. Det var ett uppvaknande, minst sagt.

Vi hade flyttat runt mycket när jag var yngre, så jag var ofta "den nya killen" i klassen. Att vara den nya killen betydde att du var källan för andra barns nyfikenhet. Du blir testad. Vem är du? Kommer du stå upp för dig själv? Det ledde till många slagsmål och i sjuårsåldern var jag på sjukhuset två gånger på en vecka efter att ha slagits i skolan, en gång med ett sönderslaget öga och en gång med hjärnskakning.

Man kan inte vinna alla gånger antar jag.

Men ingenting var en större utmaning än att flytta till ett nytt land. Att vara den nya killen i skolan, som knappt kunde språket. Jag hade läst engelska ett par år men inte tillräckligt mycket och absolut inte med en Brummie dialekt (en dialekt från Birmingham som är mycket svår att förstå). Det var också i Birmingham som jag började med kampsport, mot mina föräldrars vilja. Båda mina föräldrar var emot att jag skulle träna kampsport och såg inte alla fördelar med det. Men i mitt fall hade de rätt, jag var inte ett dugg intresserad av kampsport för själva disciplinens skull eller någonting annat för den delen. Den enda anledningen var för att lära mig att slåss. Jag provade aikido och karate innan jag fann kickboxningen. Jag har alltid varit väldigt tävlingsinriktad. Jag njuter av att testa mig själv och finns det något större test än att gå in i en ring för att mäta sig mot en annan man? Eftersom mina föräldrar inte ville betala för kampsportklasserna använde jag mina lunchpengar för att betala för dem. Jag reste till Handsworth, ett annat hårt område i Birmingham, där jag skulle träna med Kash "Flash" Gil, en 5-faldig världsmästare. Utanför gymmet fanns det ofta uppbrända bilar från diverse "joyrides". Jag var den enda vita killen i klassen.

När jag var 17, återvände jag till Sverige själv. Mina föräldrar och skolan tyckte att det skulle vara bättre för mig att byta miljö. Skolan gick inte bra och jag hängde med fel folk.

När jag flyttade tillbaka bodde jag med mina morföräldrar. Trots att jag bodde i samma hus som dem, var det som om jag bodde ensam. Eftersom jag hade min egen ingång och telefonnummer tillbringade jag ofta nätterna ute till fem eller sex på morgonen.

Jag började träna kampsport mer seriöst och med

ett syfte: Jag ville tävla. Även fast min kickboxning förbättrades gjorde tyvärr inte plagget det. Jag var tvungen att tillbringa ett extra år i skolan efter att ha haft 50 procent frånvaro från mina klasser. Jag var i skolan, men jag gick inte på lektionerna. I stället hängde jag med mina polare och sålde kläder, parfym och klockor ur bagageluckan på min bil. Vid den tidpunkten i livet kände jag mig klar med skolan. Jag gillade kampsport och att hänga med polarna. Dessutom tjänade jag bra med pengar som det var, vad behövde jag en utbildning till? Ett ganska vanligt resonemang för en ung, dum, besserwisser till tonåring, tror jag.

RATTFYLLERI

Det var hösten 1996. Det måste ha varit augusti eller september, eftersom det bara var två veckor innan jag flyttade tillbaka till England för att börja på universitetet. Jag och några vänner hade varit på en klubb i Kungsbacka. Vi festade men jag drack inte. Till och med på den tiden drack jag väldigt sällan. På klubben hade jag sett en kille som jag visste var från samma förort som mig, Lindome. Vi hade snackat ett tag men jag var inte där med honom och eftersom klubben var packad, så hade jag inte spenderat tid med honom eller sett honom under kvällen. När vi kom ut från klubben började mina polare tjafsa med några andra från trakten. Jag var verkligen inte på humör för att slåss, särskilt eftersom jag skulle börja plugga igen om bara några veckor och inte ville hamna i trubbel. När en av mina polare kastade en cykel på de andra killarna visste jag att det var dags för mig att dra hem. Jag försäkrade mig om att mina polare inte skulle hamna i något mer bråk för stunden, när jag såg samma kille från klubben. De hade kommit fram, för de trodde att vi skulle hamna i trubbel. Han erbjöd sig att dela en taxi tillbaka till Lindome. Jag tänkte att

det skulle spara mig både tid och pengar, eftersom mina andra polare bodde i Göteborgs centrum och det kändes onödigt att åka tillbaka med dem. Så jag sa ”Visst” och hoppade in med honom och två andra killar som jag inte kände men jag visste var från samma område. Jag och killen hade vuxit upp tillsammans. Han var två år äldre än mig och var definitivt inte här för att frälsa världen. Trots att jag inte skulle kategorisera honom med organiserad brottslighet var han inte långt därifrån. Det är nästan ironiskt att även bland kriminella i Sverige ser man ner på drickande och bilkörning. Det är bara något folk inte gör, vanligtvis i alla fall.

När vi körde tillbaka frågade killen jag känner om det var okej om vi plockade upp hans bil på vägen, eftersom den var parkerad vid hans polares hus cirka 8 kilometer från där vi bodde. Han sa att det skulle spara honom tid och pengar på morgonen då han skulle slippa åka tillbaka dit för att hämta den. Jag sa ”Inga problem”, utan ens en tanke på vem som skulle köra. När vi kom dit började vi prata om vem som skulle köra bilen. Jag var nykter men hade inte körkort och skulle inte få ett nytt på ett år på grund av, ironiskt nog, att jag kört utan körkort. Killen jag kände sa att han hade druckit och inte kunde köra. En av de andra killarna var nykter men hade inget körkort så vi bestämde oss för att han skulle köra.

Vi började köra och allt gick smidigt. Vi var nästan framme, när killen jag kände som ägde bilen sa att han ville köra den sista biten. Jag satt i passagerarsätet och frågade honom varför, vi är ju nästan framme. Än idag är jag fortfarande osäker på varför han bestämde sig för att köra, men så fort han började köra, visste jag att det var en dum idé. Han körde i hög fart på de kurviga vägarna. När vi närmade oss ytterligare en kurva ropade jag ”Sakta ner för fan!”. Men det

var för sent, bilen slirade av vägen med hög hastighet. Sidan på bilen träffade en stenmur som lyckades sakta ner hastigheten lite innan den slog in i ett träd på min sida av bilen. Jag hade tur att vi först träffade stenvägen, vilket sänkte hastigheten en hel del.

Det blev tyst ett tag. Jag hade inte tuppatt av, men kollisionen hade gjort att jag tappat andan. Jag tittade över på killen och såg att hans näsa var sönderslagen och blödde. Han hade säkert slagit näsan i ratten. Han hade hållit i ratten så hårt, att han hade skjutit upp den, vilket gjorde att han såg ut att vara för kort för att köra bilen. Han klagade på sitt knä, som han också hade slagit i ratten. De två killarna i baksätet var okej. Alla började ta sig ut ur bilen när jag såg rök komma ut från motorhuven.

”Shit, den kommer att fatta eld”, tänkte jag för mig själv när jag knäppte upp mitt säkerhetsbälte och försökte ta mig ut så fort jag bara kunde.

Bilen började inte brinna, det var bara jag som hade sett för många filmer. Jag kämpade för att andas och kunde inte lyfta mitt huvud. Jag tog mig ut ur bilen och satte mig mitt på vägen.

En av killarna kom fram till mig skrikandes: ”Är du okej?! Är du i chock?!”

Nej, svarade jag: ”Jag kan bara inte andas för helvete!” Jag var faktiskt väldigt lugn, förutom att jag var förbannad. Jag var arg att detta överhuvudtaget hade hänt.

”Kommer polisen?”, frågade någon.

”Jag hör inte något”, svarade en annan.

”Vi måste härifrån, jag har druckit och kan inte åka fast”, sa killen som kört bilen.

”Vad ska vi göra med bilen?”, frågade jag.

”Jag har precis fått ut radion, det kommer se ut som någon stulit den”, sa en av grabbarna.

”Jag drar härifrån.”, sa jag och började gå hem.

Jag kände mig mestadels bara arg. Killen bad om ursäkt och var orolig för mig men jag ville bara gå hem. Jag promenerade de sista tre kilometrarna hem till mitt hus och gick och la mig tidigt på morgontimmarna. Det var inte förrän jag låg ner i sängen som jag verkligen började fundera på vad som egentligen hade hänt. Det var nästan som en försenad chock. Tänk om jag hade inre blödningar? Jag kunde fortfarande inte lyfta mitt huvud, tänk om något var allvarligt fel med min nacke? Tänk om vi inte hade kört in i den där stenväggen först, skulle jag ens ha överlevt?

Nästa morgon när jag vaknade kändes det som att jag hade blivit överkörd av en buss. Mitt bröst värkte från säkerhetsbältet och jag kunde fortfarande inte lyfta mitt huvud. När familjen samlades runt köksbordet för att äta frukost frågade min mamma vad som var fel med min nacke. Jag sa till henne att jag hade sovit fel.

Jag ringde en av mina polare som plockade upp mig för att åka till sjukhuset. När vi kom fram fick jag veta att det hade skett en olycka och läkarna var upptagna och det skulle troligen vara minst en eller två timmars väntetid. Jag hittade på en historia om att jag hade ramlat av min cykel. De ställde frågor om vilken tid och var olyckan hade skett men jag ville inte svara på fler frågor eller vänta, så vi gick.

Några av mina vänner spelade i en inomhusfotbollsturnering och ringde mig och frågade om jag ville spela. Jag sa självklart och stack dit med min haka som fortfarande nuddade mitt bröst. De skrattade och sa att det inte fanns en chans att jag kunde spela. Jag sa att så länge jag inte blir tacklad borde jag vara okej, och jag började faktiskt må lite bättre efter en

stunds spelande. Kanske var det på grund av att blodflödet kom igång igen. Hur som helst så hade jag tur den natten. Hur många gånger har man inte hört historier som inte slutade lika bra? Ingen skadades men jag var arg på mig själv för att jag åkt med i den där bilen. Jag var en idiot för att ha gjort det och en ännu större idiot för att inte ha åkt direkt till sjukhuset. Idiot är ett ord som jag skulle använda ganska ofta för att beskriva den 18-åriga versionen av mig själv.

Många gånger gör vänner narr av mig för att vara en baksäteschaufför. Jag gillar inte när folk kör snabbt eller galet. Jag har till och med börjat tjafsa med polare och gått ut ur bilar vid flera tillfällen, några gånger mitt i gatan. Jag har inte berättat detta för många, men till alla er som har hört mig klaga i eran bil, nu vet ni varför. Före den dagen brydde jag mig inte om hur folk körde. Jag njöt av farten och att åka fort. Jag blev medveten om min egen dödlighet den där dagen tror jag.

ATT INTE KUNNA GÅ

Några veckor senare flyttade jag tillbaka till England för att börja på universitetet. University of Kent, Canterbury är vackert beläget på toppen av Canterburys kullar. Det var ett bra år med mycket skoj men det är ett mirakel att jag fick fortsätta det följande året. Mina betyg var precis på gränsen för att låta mig gå vidare till det andra året men jag hade fått nog och återvände till Sverige för att göra lumpen ett år som Jägare. Det var en välbehövlig paus och militären gick bra. Det var lärorikt och även fast det var tufft hade vi också mycket skoj och jag lärde mig väldigt mycket om mig själv. Efter ungefär sju månader blev jag däremot så pass allvarligt skadad att jag blev hemskickad av medicinska skäl. Jag hade knäats vid sidan av ryggraden, vilket orsakat en inre blödning som satte tryck

på min ischias. Att bli knäad i ryggen medan du är med i försvaret kan låta riktigt coolt, förutom att det inte var det. Det hände under en innebandymatch, en kille sprang över hela planen och bestämde sig för att det var en bra idé att hoppa över mig. Samtidigt ställde jag mig upp och hans knä träffade mig med full fart. När jag bars ut på bår trodde jag att jag aldrig skulle kunna gå igen.

Det tog mig två månader att kunna gå igen. Det var mentalt väldigt jobbigt att gå från att ena dagen vara elitidrottare och soldat, till att nästa dag inte kunna gå. Jag försökte ta mig ut från sjukhuset redan den andra dagen jag var där. Jag var då tungt medicinerad på morfin och var tvungen att gå med hjälp utav ett gåbord. Det var ett stort sjukhus och det tog mig nästan 40 minuter att ta mig till utgången. När det var cirka 500 meter kvar till utgången kom sjuksköterskorna för att hjälpa mig att gå tillbaka, utan att ens inse vad det var jag försökte göra, så långsamt förflyttade jag mig. En dag fick de mig att gå till den varma poolen, där andra människor, främst förlamade tränade på att röra sig. Eller ”gå” är fel ord att använda, de rullade dit mig i en rullstol. Att ha så mycket smärta och samtidigt kämpa med den mentala delen, att inte veta om jag någonsin skulle kunna gå normalt igen, gjorde mig arg.

Jag berättade för sjuksköterskan att jag minsann inte var handikappad och inte behövde vara där. När jag rullades in i omklädningsrummet frågade sjuksköterskan om hon skulle hjälpa mig att byta om, till vilket jag svarade artigt att jag inte behövde hennes jävla hjälp. När jag flyttade mig över till bänken, tappade jag de ”sexiga” sjukhusbadshortsen som de hade försett mig med. Eftersom jag inte kunde röra ryggen hade de gett mig en förlängningsarm, nästan som en

klo som barn leker med ibland, så att jag kunde nå saker. Jag satt där en stund och försökte få mina fötter i shortsens och upp från golvet, utan framgång. Jag blev mer och mer frustrerad när en kille kom fram till mig. Killen inte bara tog upp badshortsen åt mig, men frågade också om det var okej om han hjälpte mig. Visst, sa jag, utan att ta ögonkontakt. Han hjälpte mig att dra på shortsens, medan han berättade för mig att han just återvänt från Balkan där han hade skadats när han arbetat som FN-soldat. Han berättade för mig att allt skulle bli bättre med tiden. Än idag vet jag inte vad han heter eller vad omfattningen av hans skador var (jag frågade inte ens, jag var så upptagen av mina egna problem) men hela mötet med honom hade en stor inverkan på mig.

Efter att jag blev utskriven från sjukhuset tog det mig totalt två månader att kunna gå på riktigt igen. Till en början var jag tvungen att gå med en krycka och ett ryggstöd. Allt jag kunde göra var att ligga på rygg och titta på filmer och läsa. Jag har aldrig varit så otränad i hela mitt vuxna liv. Det var en väldigt svår period att mentalt behöva acceptera omständigheterna och bara tillåta tiden att gå för att läka.

Ungefär en vecka innan jag blev hemskickad från lumpen utav medicinska skäl, pratade jag med min vän, som bodde i Paris.

”Varför kommer du inte hit och bor här?”, frågade han.

Jag tänkte på det en stund. Jag hade nästan ett år kvar innan jag skulle tillbaka till universitetet.

”Visst.”, sa jag och två dagar efter att jag blev hemskickad, packade jag mina väskor och tog en buss till Paris, utan vare sig ett jobb eller att kunna ett endaste ord på franska.

Under min tid i Paris kunde jag börja träna igen.

Ett av Paris bästa boxnings och thaiboxningsgym låg bokstavligen tvärs över gatan från där jag bodde. Jag fick ett jobb som bartender, trots att jag inte kunde ett ord franska, eller kunde något om de 42 drinkarna som vi erbjöd i baren. Övning ger färdighet. Jag fortsatte att öva och lära mig hur man räknar på franska. Det och att lära mig hur de uttalade de amerikanska drinkarna, så jag kunde förstå vad de ville ha. Det finns inget bättre sätt att lära sig ett nytt språk.

Efter min tid i Frankrike återvände jag till England för att avsluta universitetet. Jag fortsatte att tävla i kickboxning och en del boxning och vann universitetsmästerskapen (British Universities Sports Association) i kickboxning och blev utnämnd till "Sportsman of the Year" på universitetet.

Problemet var att jag inte visste vad jag ville göra med mitt liv. Allt jag visste var att jag inte ville spendera livet på ett tråkigt kontorsjobb. Jag ville fortsätta fightas och jag hade alltid älskat Latinamerika, så jag flyttade till Mexiko. Ännu ett land där jag inte talade språket men de hade en sak jag ville åt, många av de bästa boxarna i världen i min viktklass. Fanns det någon bättre plats att åka till? Vad jag egentligen inte visste var hur farligt Mexiko verkligen var, eller hur uppdelat det var i olika sociala klasser. För dem var alla vita personer en "gringo" och jag minns än idag när jag gick in i boxningsgymmet för första gången. Folk slutade att slå på sina säckar och mittsar och bara stirrade. Det var som taget ur en film. Den första dagen jag sparrades var det en kö med killar vid ringen som ville sparra med en "gringo". En sak som jag älskar med mexikaner, de uppskattar hårt arbete och hjärta och det hände mer än en gång att jag skulle vinna publikens respekt, även om de ofta skulle ropa saker, som "Pinche gringo puto!", vilket bety-

der något i stil med din jävla fucking utlänning, innan matchen skulle börja. Mexiko blev mitt nya hem och jag blev kär i det. Återigen fann jag mig själv i ghettot, Lomas de Casablanca, som var Queretaros (den stad jag bodde i) hårdaste stadsdel. Trots det älskade jag folket. Enkla, öppna och framförallt, glada. Mexiko är väldigt fattigt, en fattigdom som jag aldrig hade kunnat se eller uppleva i Europa. Det påverkade mig djupt och fick mig att inse hur bortskämda många av oss i européer är. Brose Ltd, det företag jag arbetade för när jag bodde där, brukade donera pengar och leksaker till ett barnhem inför högtider. Jag åkte dit för att dela ut presenter till jul och det var den mest hjärtskärande och samtidigt mest fantastiska upplevelsen på en och samma gång. Det var inte barn som hade satts in på barnhemmet genom systemet, utan barn som bokstavligen hade hittats på gatorna. Deras historier var sorgliga men de var så glada och älskade när jag kom och spelade fotboll med dem eller låtsades slåss med dem. Det fick mig att vilja öppna ett barnhem en dag.

